

Sygn. akt XI C 200/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Agnieszka Nowakowska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) à r.l. z siedzibą w L.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt XI C 200/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). à r.l. z siedzibą w L. w pozwie z dnia 18 września 2013 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny domagała się zasądzenia od pozwanego J. Ł. na jej rzecz kwoty 700 zł tytułem noty obciążeniowej nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 89,01 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej w wysokości 700 zł wyliczonych za okres od 25 września 2012 r. do 17 września 2013 r. oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i kosztów opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 0,54 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła umowę cesji wierzytelności z C. (...) S.A., na postawie której przejęła między innymi wierzytelność wynikająca z umowy o świadczenie usług abonamentowych zawartej z pozwanym J. Ł.. Strona powodowa podała, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania polegającego na zwrocie sprzętu stanowiącego własność cedenta - C. (...) S.A., co spowodowała, iż cedent obciążył pozwanego notą obciążeniową. Nadto strona powodowa wskazała, iż pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 10 września 2012 r. wystawionej na kwotę 700 zł płatnej do dnia 25 września 2012 r.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2157004/13, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej zgodnie z treścią przepisu art. 505³³ § 1 k.p.c.

Po przekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej, w uzupełnieniu braków formalnych pozwu strona powodowa złożyła pozew na urzędowym formularzu oznaczonym symbolem „P.

Pozwany J. Ł. mimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (nie złożył odpowiedzi na pozew).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2012 r. C. (...) S.A. w W. wystawił notę księgową nr (...) wobec pozwanego J. Ł. na kwotę 700 zł tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt: karta cyfrowa, terminal cyfrowy HD.

(**dowód:** - nota księgowa nr (...) z dnia 10 września 2012r. k.19)

Następnie w dniu 28 września 2012 r. C. (...) S.A. w W. (cedent) zawarła ze strona powodową (...)à r.l. z siedzibą w Luksemburgu (cesjonariusz) umowę szczegółową. Zgodnie z art.1 ust.1 powyższej umowy strony ustaliły, że na podstawie Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r. i prowadzonych negocjacji, postanowieniami niniejszej umowy objęte zostały wierzytelności wskazane w Liści w Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do umowy, które są bezoporne i wymagalne (art.1 ust.2). Spółka (...) (...) w W. zobowiązała się do dostarczenia stronie powodowej not obciążeniowych we wskazanym w umowie terminie (art.2 ust.3), natomiast strona powodowa do zawiadamiania dłużników o nabyciu wierzytelności względem nich od Spółki (...) (...) (art.5 ust.2). Ponadto w art. 6 przedmiotowej umowy ustalono, że w zakresie nią nieuregulowanym zastosowanie znajdują postanowienia Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r.

(**dowód:** - umowa szczegółowa z dnia 28.09.2012 r., k. 12 verte)

(...)à r.l. z siedzibą w Luksemburgu sporządziło zawiadomienie o cesji wierzytelności skierowane do J. Ł., w którym poinformowano go o przelaniu wierzytelności przysługujących wobec niego z tytułu nieuregulowanych należności w wysokości 700 zł wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami na rzecz strony powodowej (...)à r.l. z siedzibą w Luksemburgu.

(**dowód:** - zawiadomienie, k. 17 verte)

Sporządzony został częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r. pomiędzy (...) (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) à r.l. z siedzibą w L., gdzie wskazano m. in. numer konta, imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, wysokość zadłużenia, numer oraz datę noty obciążeniowej, a także datę płatności.

(**dowód:** - częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r., k. 18)

Strona powodowa (...)à r.l. z siedzibą w L. jest zagraniczną osobą prawną wpisaną od dnia 22 lutego 2007r. do Rejestru Handlowego i Spółek w L.pod numerem (...), która działa w formie prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(**dowód:** - wyciąg z rejestru strony powodowej wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka francuskiego na język polski, k. 13-17)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zapłaty od pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług abonamentowych, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez strona powodową na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 28 września 2012r. Na dowód nabycia wierzytelności przedłożyła umowę szczegółową z dnia 28 września 2012r., częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r. oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności

z dnia 28 września 2012r., a także notę księgową nr (...) z dnia 10 września 2012 r. wystawioną na kwotę 700 zł z terminem płatności na dzień 25 września 2012 r..

W niniejszej sprawie pozwany nie stawiał się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie; nie złożył odpowiedzi na pozew.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawia się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W kontekście treści powołanego przepisu wskazać należy, że po dokonaniu analizy twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie i zestawieniu ich z dowodami przedłożonymi przez stronę powodową Sąd uznał, że zaistniały wątpliwości w zakresie legitymacji procesowej czynnej.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, czyli szczególnie uprawnienie do prowadzenia tego procesu. Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005r., I ACa 1202/04, Lex nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważenie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Zważyć należy, że Sąd bierze powyższą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tę okoliczność.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Określenie stosunku prawnego, z którego ona wynika oznacza zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Choć kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej, to w literaturze wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Ten rodzaj cesji nie wzbudza kontrowersji, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

Przed wszystkim wskazać należy, iż strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego, wynikającą z umowy o świadczenie usług abonamentowych zawartej, jak twierdziła, pomiędzy pozwanym, a C. (...) S.A. w W., a także nie wykazała, że zbywcy przysługiwała wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie.

Zgodnie ze złożoną do akt sprawy umową szczegółową z dnia 28 września 2012 r. zawartą pomiędzy Canal+ (...) S.A. w W., a (...) à. r.l. w Luksemburgu wynika jedynie, że na podstawie umowy sprzedaży z dnia 18 grudnia 2009 r. (której strona powodowa nie załączyła do pozwu) oraz w związku z rozstrzygnięciem negocjacji prowadzonej przez strony i zakończonych w dniu 18 lipca 2012 r. strony ustaliły że postanowieniami niniejszej umowy szczegółowej zostały objęte wierzytelności wskazane w Liście Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszej umowy szczegółowej.

Przedstawiona umowa nie wskazywała zatem, że C. (...) S.A. w W., przeniósł na (...) à. r.l. wierzytelności, nie wskazywała również osób dłużników, ani wierzytelności przysługujących cedentowi w tym ich wysokości i dat wymagalności. Strona powodowa nie przedłożyła wymienionego wyżej załącznika nr 1, zaś złożony do akt sprawy

częściowy wykaz wierzytelności (k.18), nie może stanowić dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanego, jej rodzaju i wysokości.

Ponadto wskazać należy, iż w ocenie Sądu powyższy wykaz nie jest także dowodem na istnienie wierzytelności wobec pozwanego, skutkującej obowiązkiem przez niego zapłaty. Okoliczność wskazania w umowie z dnia 28 września 2012 r. tego, iż „stan prawny wierzytelności nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości oraz że wierzytelności są wymagalne, oraz według jego najlepszej wiedzy są bezsporne” nie zwalniała strony powodowej od wykazania zasadności dochodzonego roszczenia i jego wysokości.

Wskazać należy, że w obecnym kształcie procesu cywilnego podkreśla się jego kontradiktoryjny charakter, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. ma charakter generalny, jednak ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być, stosownie do art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu. Wynika stąd, iż powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa powoda lub je zniweczyły. Zasadę kontradiktoryjności (sporności) w polskim procesie cywilnym potwierdza nadto norma art. 3 k.p.c., w związku z art. 227 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody, a na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, przy czym Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Obecny kształt art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., powtarzającego w zasadzie regułę art. 6 k.c., jest przejawem dążenia ustawodawcy do wzmocnienia uprawnień i obowiązków stron w zakresie wskazywania stosunków i okoliczności faktycznych, spornych między nimi, z których wywodzą swoje prawa i na których opierają swe żądania.

Podkreślić należy, iż zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona która nie przytoczyła **wystarczających dowodów** na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Zaznaczenia wymaga, iż nie jest rzeczą sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń, co wyraźnie zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 r. (OSN 1997, poz. 76). Zasadnicza rola sądu sprowadza się do prawnej i faktycznej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez strony, a dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien korzystać nader ostrożnie, tak by swoim działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu, a w szczególności nie działał na rzecz strony, która pomimo tego, iż dysponuje profesjonalną obsługą prawną, w procesie zachowuje się biernie.

Wobec powyższego, w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia wierzytelności wobec pozwanego i jej wysokości tj. dowodów pozwalających zweryfikować prawidłowość wysokości żądanej kwoty. Strona powodowa winna była przede wszystkim **wskazać z jakiego tytułu dochodzi kwoty żądanych w pozwie, na jakiej podstawie została ona wyliczone i w jaki sposób**. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie dochodzonych pozwem roszczeń, udowodnienie okoliczności faktycznych uzasadniających ich dochodzenie i wysokość. Jak wskazano już powyżej to strona, która nie przytoczyła **wystarczających dowodów** na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, natomiast rola sądu sprowadza się do prawnej i faktycznej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez strony, a nie podejmowania za stroną decyzji w zakresie dopuszczenia dowodu lub nie, tym bardziej strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zaznaczyć należy, iż w art. 1 ust 1 umowy szczegółowej z dnia 28 września 2012 r. wskazano, iż stanowi ona jedynie umowę szczegółową do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009 r. obejmującą wierzytelności wskazane w Liście Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1. Wskazać należy, iż załączona umowa nie jest umową cesji, nie przenosi na stronę powodową wierzytelności a jedynie stanowi szczegółowe uregulowania dotyczące m.in.

przekazania dokumentów, ceny nabycia wierzytelności określonych w załączniku nr 1 Lista wierzytelności. Występując z roszczeniem o zapłatę na drodze sądowej, strona powodowa, winna przedłożyć dokumenty jako podstawowe dowody, świadczące o istnieniu wierzytelności oraz jej przejścia na stronę powodową.

Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwanego należności dochodzonej pozwem tj. dokumentów świadczących o zawarciu przez pozwanego z (...) (...) S.A. umowy o świadczenie usług abonamentowych oraz niewywiązania się z jej zapisów przez pozwanego, jak również umowy cesji świadczącej o nabyciu przez stronę powodową wierzytelności względem pozwanego. Z pewnością sama nota księgowa wystawiona przez (...) (...) S.A. w dniu 10 września 2012 r. oraz wskazanie kwoty rzekomego zadłużenia w częściowym wykazie wierzytelności nie stanowi wystarczającego dowodu na istnienie wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na nieponiesienie przez pozwanego żadnych kosztów procesu Sąd odstąpił od orzekania w tym zakresie.

Z/

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;
2. kal. 14 dni.